

at man maa sikre sig, at disse Banker ikke paadrage sig ny Forpligtelser, og at der med Hensyn til Afviklingen af de gamle handles fornøftigt og rimeligt. Grundejerbanken er falden sammen, og den Komité, der har været nedsat, er nedsat med det foreløbige Formaal at likvidere. Om det senere bliver Administration, vil vise sig. Detailhandlerbanken har kun faaet en sideordnet Administration, og Forskellen i Forholdet giver sig jo klart til Kende deri, at Detailhandlerbankens Direktion fungerer som Direktion endnu. Det er dog en Direktion, der ikke kan træffe nogen Disposition uden Medvirkning og Samtykke af Administrationen, medens Grundejerbankens Direktion overhovedet ikke medvirker ved denne Banks Ledelse, idet Administrationen er indtraadt som en Eneforvalter af Grundejerbanken. Med Hensyn til de Forretninger, der kunne gøres med de 2 Banker, er der ogsaa en meget væsentlig Forskel, som jeg allerede omtalte i Gaar.

Det ærede Medlem for Sørbø Amts 1ste Valgkreds (Zahle) og, jeg tror, ogsaa enkelte andre vare inde paa at kritisere nogle af de Foranstaltninger, som Bankkomiteen havde truffet i de første Dage, navnlig et Punkt i Bekendtgørelsen, der angik Detailhandlerbanken. De berømte Ord: „indtil videre“ mente det ærede Medlem havde haft en alt for stor og alt for uheldig Virkning. Det er mig umuligt at se, at der i dette „indtil videre“ skulde ligge nogen som helst Tilkendegivelse af, at Banken senere skulde træde i Likvidation. Jeg synes, at det paa dette Tidspunkt var umuligt at foretage andre Dispositioner end saadanne, om hvilke man kunde sige „indtil videre“. Thi da Komiteen blev valgt Kl. 4 Søndag Eftermiddag, og Detailhandlerbanken skulde lukke op Mandag Morgen Kl. 9 eller 10, til hvilken Tid der skulde være en Mængde Penge til Disposition for at betale enhver, der kom og forlangte sine Penge, fuldt ud, var der ikke lang Tid for Bankkomiteen til at træffe de Foranstaltninger, der skulde træffes, indsætte Administrationen, give den sine Instruksur og lade offentlig Bekendtgørelse foregaa. Men det er ganske naturligt, at der i Dage som disse udvikler sig en vældig Nervøsitet, og det ikke blot hos dem, der handle, men maaske allermest ude i Publikum og allermest nede paa Børsen. Der er ganske vist Nervøsiteten spillende saadanne Dage, og det, at disse Ord „indtil videre“ øvede en saadan magisk Virkning dernede, synes jeg er mindre et Vidnesbyrd om, at de

vare uheldigt anbragte i Bekendtgørelsen, end et Vidnesbyrd om, hvor overordentlig nervøs man var den Dag. Dette, at man skulde handle hurtigt, fremhævede det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) meget rigtigt, og det var jo, selv om der var grebet fejl, en væsentlig Undskyldning.

Det ærede Medlem fremhævede ogsaa meget rigtigt, at Bankkomiteen har en vanskelig Opgave. Ja, den har en meget vanskelig Opgave. Den vil i alt Fald i den første Tid høste adskillig mere Utaak end Tak for, hvad den foretager sig. Imidlertid har jeg den fulde Tillid til de Mænd, der repræsentere Staten i denne Komité. Og det er min Mening, at jeg vil lægge Opgaven i deres Hænder. Der har fra forskellige Sider lydt Røster om, at Finansministeren skulde gøre det eller det med Hensyn til Administrationen af de to Banker. Men jeg har nu en Gang lagt Administrationen i denne Komités Hænder, og jeg tror, det vilde være meget uheldigt, om jeg personlig af og til faldt ned og vilde gribe ind i Administrationen og sige: Dette eller hint skal gøres saaledes, eller dette eller hint skal rettes. Jeg har, som nævnt, den fuldkomneste Tillid til de to Mænd, der repræsentere Statskassen og dermed Halvdelen af Indflydelsen i Komiteen. Jeg tror i Virkeligheden, at man har god Grund til at have en saadan Tillid. Det er jo ogsaa ganske naturligt, at eftersom Administrationerne blive mere bekendte med Bankernes Forhold, kunne de maaske indrette sig mere praktisk, og den Gnidning, der i Øjeblikket finder Sted mellem Administrationen og Direktionen i den af de 2 Banker, hvor der er begge Dele, tør vel ventes i Løbet af kort Tid og under Hensynsfuldhed fra begge Sider at ville falde væk, saaledes at alt i det hele taget vil falde ind under mere rimelige Former. Om nogen direkte personlig Indgriben fra min Side vil der ikke blive Tale.

Det ærede Medlem leverede til sidst et Forsvar for, at Bankerne skulde blive ved at modtage Sparepenge. Han siger, at der dog ogsaa er meget, der taler derfor, og det ser jeg meget vel, at der kan anføres nogle Argumenter derfor. Om Løsningen bliver den ene eller den anden, skal jeg ikke udtale mig om. Om det bliver den, at man nægter Bankerne at modtage Sparepenge, eller der skal skabes Sparerne en større Garanti, en fortrinligere Stilling, er Spørgsmaal, som jeg ikke her skal afgøre. Men jeg synes, at vi skulde fra alle Sider være enige om, at det nu